

Ca să înțelegem exact evenimentele trebuie să trecem în revistă câteva texte legale, dar și o practică, după părerea mea neconstituțională, ce a creat deja cutume în România în privința protecției unor infractori ajunși în funcții de parlamentari și miniștri.

În primul rând, trebuie să conștientizăm faptul că autorii Constituției nu prea și-au imaginat că un infractor poate ajunge ministru, sau că cineva poate propune măcar o persoană cercetată penal pentru astfel de funcții.

Constituția este destul de clară, [ea spune că](#) :

*“Numai Camera Deputaților, Senatul și Președintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârșite în exercițiul funcției lor. **Dacă s-a cerut urmărirea penală, Președintele României poate dispune suspendarea acestora din funcție** .”*

Deci, pentru fapte săvârșite în exercițiul funcției lor, miniștrii pot fi urmăriți dacă sau Președintele, sau Camera Deputaților, sau Senatul cer asta, dar, dacă se cere urmărirea penală, orice urmărire, Constituția nu spune că doar cea pentru fapte făcute în calitate de miniștri, atunci președintele decide dacă îl suspendă pe respectiv din funcție sau îl lasă acolo.

Dar de aici intervin problemele... **Cum acesta era unul dintre rarele articole foarte clare din Constituție, o lege, numită a răspunderii guvernamentale, a venit și a complicat-o, arătând că dacă ministrul este și parlamentar, atunci urmărirea penală se dezbate în camera din care face parte. Așadar, președintele a rămas de papagal...**

Iertați-mi duritatea vorbelor, dar legea respectivă mai prevede și o procedură prin care președintele trebuie să îi ceară ministrului Justiției sesizarea camerei, o procedură ce nu numai că lasă fără conținut autoritatea prezidențială așa cum reiese ea din textul Constituției, dar, în mod evident, îl și umilește pe Președinte. Și ministrul Justiției ce să facă în cazul de azi? Să ceară suspendarea șefului său, premierul, producând astfel, implicit, demiterea guvernului, și deci și a lui ca ministru de Justiție? Vă dați seama până unde au mers cu aberațiile în această lege.

Apoi, a mai fost ceva... Pactul din 2012 dintre Victor Ponta și Traian Băsescu. Posibilitatea președintelui de a suspenda un ministru urmărit penal a fost grav subminată chiar de practica Cotroceniului, în 2012 Băsescu acceptând numirea lui Relu Fenechiu, care era atunci trimis în judecată, iar nu doar urmărit penal, pe motiv că textul [articolului 109 din Constituție](#) se referă doar la faptele pe care un presupus infractor le-ar fi săvârșit în calitate de ministru.

[Nu și cele pe care le-ar fi făcut înainte, de exemplu.](#)

Azi, suntem în situația în care premierul Victor Ponta este urmărit penal într-un dosar în calitate de fost avocat (și, dacă interpretează Constituția altfel decât Băsescu, Iohannis îl poate suspenda pe Ponta fie doar și pentru asta), la care se mai adaugă o cerere din partea DNA de autorizare a urmăririi penale a premierului Victor Ponta. Care, bănuim cu toții, va fi probabil respinsă de Camera Deputaților. **În acest ultim caz, foarte probabil vom avea un premier care va rămâne pe funcție chiar trimis în judecată, așa cum a fost și Fenechiu. De ce nu, putem merge cu aberația mai departe, iar Ponta poate rămâne premier și dacă e condamnat în primă instanță, riscând să plece de la Palatul Victoria direct la penitenciar, cum a făcut Relu Fenechiu.**

Dacă Iohannis alege acum să îl suspende pe Ponta, ne putem aștepta la un conflict la Curtea Constituțională, așa cum și Atanasiu a contestat decizia de suspendare a lui Băsescu din 2006. Și a pierdut. **Cred că o clarificare din partea Curții e chiar necesară, pentru că, v-am spus, vremurile s-au schimbat, iar cinstea prezumată de părinții constituției pentru cei care ajung pe funcții înalte nu mai este demult de actualitate.**

AUTOR: MOISE GURAN

SURSA: Biziday.ro